

Εκτύπωση**Γιώργος Χωραφάς: «Κάνω κέφι τη ζωή μου»**

Ο Γιώργος Χωραφάς βρίσκεται στην Ελλάδα αυτόν τον καιρό, για μια ακόμη ταινία αισθήσεων και συναισθημάτων. Ο διεθνής ηθοποιός μας μίλησε για το σινεμά, τους έρωτές του και την ικανοποίηση του να ζεις όπως θέλεις τη ζωή σου.

*Από την Όλγα Μπατή, Φωτογραφίες: Γιώργος Μονογιούδης
Grooming: Ζωή Ιορδανίδου*

Είναι προχωρημένο μεσημέρι, όταν ο Γιώργος Χωραφάς φτάνει στο ξενοδοχείο «Brasil» της Γλυφάδας, όπου μένει προσωρινά μαζί με την αμερικανικής καταγωγής σύζυγό του, Ροζαλί. Είναι αγχωμένος γιατί έχει αργήσει στο ραντεβού μας, πράγμα που δεν του επιτρέπει η γαλατική κουλτούρα του. Ωστόσο, μοιάζει χαρούμενος γιατί μόλις έχει επιστρέψει από ένα κοντινό νησί, όπου πήγε για ένα ηλιόλουστο διάλειμμα ανάμεσα στις υποχρεώσεις που έχει στην Αθήνα. Μεταξύ αυτών είναι και το γύρισμα μιας ταινίας «γαστρορομαντικού» περιεχομένου, όπως λέει, με σκηνοθέτη τον Βασίλη Τσελεμέγκο και συμπρωταγωνιστές την Κάτια Ζυγούλη και τον Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη. «Εγώ είμαι ο σεφ ενός πλοίου», λέει, «ο Μαρκουλάκης μάγειρας και μέσα από το φαγητό, τη γεύση, προσπαθούμε να κερδίσουμε τους ανθρώπους που αγαπάμε -τις γυναίκες-, να προκαλέσουμε την ηδονή του ουρανίσκου, που ξεχειλίζει σαν αυτόνομη, δυνατή αίσθηση αγγίζοντας πρόσωπα και πράγματα.

Το σενάριο είναι βασισμένο στο βιβλίο «Επικίνδυνες μαγειρικές» του Αντρέα Στάικου, μια πρόκληση αισθήσεων και συναισθημάτων». Η εικόνα του είναι γοητευτική, ενός προσεγγμένου μπόεμ. Ενας σύγχρονος Οδυσσέας της έβδομης τέχνης, που ταξιδεύει στις πολιτείες του κόσμου δημιουργώντας διάφορους ρόλους και αφομοιώνοντας διαφορετικές κουλτούρες. Τι δεν προδίδει μέσα σε όλες αυτές τις διαδρομές; Τον εαυτό του. Τις κρυφές μνήμες από τον πατέρα του, Δημήτρη Χωραφά, τον μάεστρο που τον έμαθε να διευθύνει ένα μουσικό κομμάτι, να το μετράει, μέσα από την ανάγκη συγχρονισμού με το πλέρι μπακ. Ο πατέρας του ήταν αυτός που τον βοήθησε να παίξει σωστά τον ρόλο του μάεστρου στην ταινία «Κουαρτέτο σε Τέσσερις Κινήσεις» της Λουκίας Ρικάκη και παλιότερα του έμαθε τα μυστικά και τις μικρές αλλά βασικές λεπτομέρειες για τον ρόλο του Πουτσίι στην τηλεοπτική παραγωγή του Τζορτζ Λούκας «The Young Indiana Jones Chronicles». «Χωρίς τον πατέρα μου δεν θα γνώριζα τι σημαίνει καλλιτέχνης», εξομολογείται. «Μου μετέδωσε την ουσία της καλλιτεχνικής εργασίας και της καλλιτεχνικής ζωής, την αίσθηση της περφόρμανς».

Στο Μπουλόν Σιρ Σεν, κοντά στο Παρίσι. Εκεί γεννήθηκε ο Γιώργος Χωραφάς, αρκετό καιρό μετά τον πόλεμο, και τα παιδικά του χρόνια τού έχουν μείνει αξέχαστα, μια διαρκής σχοινοβασία ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Γαλλία. Ο Φάνης της «Πολίτικης Κουζίνας» ήταν ένας ρόλος που του ταίριαζε γιατί του θύμιζε τον δικό του ξεριζωμό, όχι απαραίτητα κακό αλλά καλυμμένο με ένα λεπτό στρώμα μελαγχολίας και διαρκούς αναζήτησης. «Μια από τις καλύτερες ταινίες που έπαιξα τελευταία. Και σαν πρόκληση ήρθε στη συνέχεια η πρωτότυπη ταινία της Μαϊγούν Λε Μπεσκό, «Le Bal des Actrices», που γυρίστηκε ψηφιακά και με οδήγησε σε νέες ανακαλύψεις γύρω από τη δουλειά μου». Ο Γιώργος Χωραφάς χαμογελάει και όταν το κάνει, επιβεβαιώνει τη φήμη του γόη που τον ακολουθεί εδώ και χρόνια, διακριτικά αλλά σταθερά.

Οι γοητευτικοί ηθοποιοί, και μάλιστα με διεθνή καριέρα, όπως εσείς, τις περισσότερες φορές είναι αρκούντως εγωκεντρικοί και νάρκισσοι.

Εγώ νομίζω ότι είμαι λιγότερο εγωκεντρικός ακόμη και από τους κανονικούς ανθρώπους. Συνήθως το κέντρο του εγώ ενός ηθοποιού μεταφέρεται σε διαφορετικούς ρόλους και με αυτόν τον τρόπο αποστασιοποιείται από

τον πραγματικό του εαυτό. Ο ναρκισσισμός είναι διαφορετικό πράγμα. Ολοι έχουμε μέσα μας ναρκισσιστικά στοιχεία, μόνο που για έναν ηθοποιό αυτό γίνεται ενίοτε μεγάλο πρόβλημα.

Σκέφτεστε με δέος ότι έχετε υπάρξει η φαντασίωση πολλών γυναικών -ένα επίσης επικίνδυνο θέμα;

Αυτό το καταλαβαίνω. Υπάρχει, το βλέπω και μου το λένε. Αποστασιοποιούμαι όμως από τέτοιου είδους καταστάσεις καθώς πιστεύω ότι η φαντασίωση προκαλείται από το πρόσωπο που υποδύομαι στην ταινία και επομένως δεν είναι άμεση, ούτε επικίνδυνη.

Σίγουρα πάντως θα υπάρχουν γυναίκες που σας έχουν ερωτευτεί, ακόμη και αν σας έχουν ταυτίσει με κάποιον ήρωα.

Εχω προβλήματα με διάφορες θαυμάστριες -υπάρχουν και παθολογικά φαινόμενα. Προβλήματα όχι μόνο με γυναίκες αλλά και με άντρες, που πιστεύουν ότι κάτι τρέχει με τη γυναίκα τους και θέλουν να με σκοτώσουν.

Εχετε ερωτευτεί ποτέ μια παρτενέρ σας;

Θα έλεγα ότι κατά 95% τις ερωτεύομαι.

Η γυναίκα σας τι λέει για όλα αυτά; Απ' ό,τι ξέρω είσαστε πάνω από τριάντα χρόνια παντρεμένοι.

Τίποτα. Και εκείνη είναι ερωτευμένη με τη δουλειά της. Γράφει κείμενα για το θέατρο σχετικά με τις εμπειρίες της και δουλεύουμε μαζί παράλληλα σενάρια αλλά ακόμα δεν μπορώ να τα βγάλω στην παραγωγή γιατί είμαι πολύ απασχολημένος με άλλες υποχρεώσεις.

Εγώ δεν μιλάω για τον έρωτα με τη δουλειά. Μιλάω για παρτενέρ και ατμοσφαιρικά ειδύλλια.

Είναι το ίδιο πράγμα.

Πώς είναι το ίδιο;

Μέσα από αυτή τη δουλειά σου δίνεται η ευκαιρία να κοιτάξεις και την ψυχή του άλλου, πράγμα το οποίο δεν θα έκανες σε άλλες συνθήκες. Το γύρισμα της ταινίας, η συναναστροφή στο πλατό, η ανακάλυψη του ταλέντου και οι ευαισθησίες κάποιων ανθρώπων παίζουν τον δικό τους ρόλο. Δημιουργείται λοιπόν μια μαγεία, ενώ όταν τελειώνει η ταινία παραμένουμε φίλοι. Και όταν ξαναβρίσκομαι με κάποιες παρτενέρ μου, ανακαλύπτω από την αρχή εικόνες και όμορφες στιγμές που βίωσα κατά τη διάρκεια του γυρίσματος.

Εγώ επιμένω να ρωτάω αν προχωρείτε σε ερωτική σχέση.

Λυπάμαι. Αυτή είναι αδιάκριτη ερώτηση. Ας αφήσουμε λοιπόν τις αδιάκριτες ερωτήσεις και ας μείνουμε στην επαγγελματική πορεία του Γιώργου Χωραφά, ένα μεγάλο κομμάτι της οποίας αφορά και την Αμερική. «Στον κινηματογράφο», λέει, «ο Κάρπεντερ μου άνοιξε πολλές πόρτες, όπως και ο Ντέιβιντ Λιν, όταν ξεκινήσαμε μια συνεργασία, η οποία τελικά δεν ολοκληρώθηκε. Δεν έχει σημασία, όμως, γιατί ο Λιν μαζί με τους συνεργάτες του μου έδωσαν τα κλειδιά για να ανοίξω πόρτες στον κόσμο της τέχνης αλλά και της γνώσης. Όταν το 1996 έκανα την ταινία του Κάρπεντερ «Απόδραση από το Λος Αντζελες», αποφάσισα να μετακομίσω στις ΗΠΑ. Πήγαμε εκεί με τη γυναίκα μου, τον γιο και την κόρη μου, προκειμένου να δοκιμάσω μια νέα εμπειρία. Οι δουλειές που μου πρότειναν στη συνέχεια ήταν πολύ μέτριες.

Δεν τις δέχτηκα, παρότι ο ατζέντης μου επέμενε για το αντίθετο. Με έβαζαν να παίζω τον γόη που τελικά έβγαине σκάρτος -αυτό κάνουν συνήθως οι ξένοι ηθοποιοί στις χολιγουντιανές παραγωγές. Ο ρόλος του Κουέρβο Τζόουνς, που έπαιξα στην ταινία του Κάρπεντερ, ένας φοβερός αρχηγός σπείρας, ήταν άλλο πράγμα. Εντασσόταν στην πικρή, ιδιόμορφη ατμόσφαιρα των ταινιών ενός σκηνοθέτη που χειρίζεται με τη δική του, ειδική ποιότητα παρόμοιους χαρακτήρες». Με τα πολλά, ο Γιώργος Χωραφάς ξαναγύρισε στην Ευρώπη γιατί δεν ήθελε να κάνει, όπως λέει, συμβιβασμούς στους οποίους είχαν υποκύψει ακόμη και διάσημοι ηθοποιοί, όπως ο Μπαντέρας. Είναι δυνατόν ο ίδιος να μην έχει συμβιβαστεί ποτέ; «Σίγουρα έχω συμβιβαστεί. Επαιξα για παράδειγμα στη γαλλική τηλεόραση τον ρόλο του αστυνομικού επιθεωρητή Αλεξ Σαντάνα, που αρχικά με κέντρισε αλλά τελικά ήταν πολύ βαρετός. Οσοδήποτε, συνέχισα να παίζω».

Δεν υπάρχουν πια ιερά τέρατα στο σινεμά. Και αυτό ίσως είναι μια επιτεδοποίηση που φέρει μέσα της η έβδομη τέχνη.

Δεν ξέρω. Υπήρξε μια εποχή που «έπλαθαν» τα ιερά τέρατα χρησιμοποιώντας έναν ολόκληρο μηχανισμό. Με φαντασιώσεις που αγόραζε το κοινό, πράγμα που ενίσχυε την εικόνα των «μύθων».

Θεωρούσατε όμως τον Μπράντο ιερό τέρας. Είχατε πει ότι «όταν παίζεις στην ίδια ταινία με τον Μπράντο, όπως εγώ στον «Κολόμβο», πολλά μπορούν να σου συμβούν».

Είναι αλήθεια ότι ο Μπράντο άφησε αποτυπώματα ιερού τέρατος. Το να είσαι στην κάμερα απέναντι στον Μπράντο ήταν πρόκληση. Το βλέμμα του σε διαπερνούσε, ψυχολογούσε τα πάντα, αλλά ήταν και μεγάλο πειραχτήρι -έβρισκε πολλά θύματα σε κάθε γύρισμα. Όταν έπαψα να τον ταυτίζω με τους ρόλους του -όπως για παράδειγμα με τον Ντον Κορλεόνε-, ανακάλυψα έναν άνθρωπο έντονο και διεισδυτικό. Το ιερό σ' αυτόν υπήρχε στην τρομακτική γνησιότητά του.

Ποιες είναι οι αγαπημένες σας ηθοποιοί;

Η Τζούντι Ντέιβις, που έπαιξα μαζί της στην ταινία «L'Impromptu», η Ειρήνη Παπά, η Βαλέρια Γκολίνο, η Μαρία Ναυπλιώτου.

Η ομορφιά, τι είναι για σας;

Μια άνεση με τον εαυτό σου. Μια αποδοχή, η επίγνωση του ποιος είσαι και τι θέλεις.

Εστω και αν δεν έχεις τα εξωτερικά προσόντα;

Σαφώς. Αν έχεις τη φαντασία να διαμορφώσεις το παρουσιαστικό σου με το υλικό που διαθέτεις και να πλάσεις κάτι με το οποίο αισθάνεσαι άνετα, τότε εκπέμπεις ομορφιά. Η ομορφιά δεν είναι πάντα συμμετρία.

Εχετε ερωτευτεί εκτός ορίων;

Φυσικά, τη γυναίκα μου. Με την οποία, ακόμα και σήμερα, εξακολουθούμε να ζούμε στα όρια.

Ωραίο λογοπαίγνιο. Βλέπω ότι έχετε μάθει να αντιμετωπίζετε τα πράγματα ψύχραιμα. Και αποστασιοποιημένα. Η θητεία σας στο θέατρο και ειδικά δίπλα στον Πίτερ Μπρουκ και στην ινδική φιλοσοφία, αφού πήρατε μέρος στο «Μαχαμπχαράτα», σας έδωσε τα κλειδιά της ζωής;

Ο Μπρουκ έχει ψάξει το θέατρο, το έχει αναλύσει, και πάντα γνώριζε τη σχέση θεάτρου και ζωής. Η ματιά του, εξαιρετική, ανακάλυπτε μια καρφίτσα στην έρημο. Δεν ήταν τυχαία η επιτυχία του «Μαχαμπχαράτα». Πήγαμε στην Ινδία, ταξιδέψαμε πολύ, ψάξαμε να βρούμε μια αλήθεια πίσω από τα γράμματα. Ο Μπρουκ έμοιαζε για μένα με κύκλο. Όταν βρίσκεσαι στο κέντρο του, νιώθεις ίσος με τους υπόλοιπους. Και ο Μπρουκ αποτελεί ένα κομμάτι του κύκλου. Θέλω να ξαναγυρίσω στο θέατρο στο Παρίσι, γιατί για μένα είναι ένας χώρος που σου αφήνει τα περιθώρια να πειραματιστείς.

Ποια είναι η φιλοσοφία της ζωής σας;

Να μην ξεχνάω ότι είμαι ένα πιθηκάκι. Και αυτό το πιθηκάκι πρέπει να εκφράζεται. Και όταν εκφράζεται, μετά μπορεί να κάνει τον άνθρωπο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε το ζώο που έχουμε μέσα μας. Όταν το ξεχνάμε, κλείνουμε πολλά ρεύματα ενέργειας και αυτό μας διχάζει.

Η τέχνη είναι τελικά παράδοξη;

Η ζωή είναι παράδοξη. Για να μπορείς να τη ζήσεις πρέπει να κάνεις τον ζογκλέρ, παίζοντας με δυο χέρια και έξι μπάλες.

Εσάς σας πέφτουν οι μπάλες;

Ούου, πολλές φορές!

Και πώς το αντιμετωπίζετε;

Τρέχω από πίσω, τις κυνηγάω και αρχίζω πάλι την πρακτική εξάσκηση. Αντέχω. Είμαι μουλάρι. Και κάνω κέφι τη ζωή μου!

Ημερομηνία : 22/9/09

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>